

Životopis - Josef Černý

Pan Josef Černý se narodil 7. 5. 1946 na Pankráci, v této pražské čtvrti prožíval své dětství. Je jedináček, jeho rodiče se brali pozdě až po válce, protože jeho tatínek byl totálně nasazený v nacistickém Německu a maminka na něj čekala. Vzpomíná na hezké dětství a jak svobodně lítal s ostatními kamarády po Praze.

Navštěvoval základní školu na Zelené lišce. A poté jezdil na střední školu do Braníku. Po maturitě studoval na pedagogickou fakultu v Praze. V roce 1968 dostudoval s aprobací přírodopis/zeměpis. Na pozvání navštívil svého bývalého spolužáka, který emigroval do Německa. Poté spolu cestovali po Evropě. Byli právě v Itálii, když se dozvěděli o srpnové invazi vojsk Varšavské smlouvy. Kamarád, s kterým cestoval, mu nabídl, že může zůstat u něj a jeho rodiny. Josef Černý se ale rozhodl odmítnout, chtěl se vrátit, nechtěl nechat své rodiče samotné. A také byl zamilován do slečny, která chtěla zůstat v Československu.

Po svém návratu domů nemohl najít učitelské místo, protože všechna již byla obsazena. Nastoupil tak jako vychovatel na dětskou psychiatrii, což pro něj bylo velice inspirující místo. Chtěl se ale ženit a na to mu plat vychovatele nestačil, začal proto učit.

Učil na škole v Malešicích, kde to měl moc rád. Pak ale přišly politické prověrky, tam se ukázalo, jak se lámou charaktery. Jak někdo šplhá výš po zádech ostatních, z učitelek byly ředitelky. Josef Černý musel vyjádřit svůj názor ke „vstupu spojeneckých armád“. S ním nesouhlasil. Školu musel opustit. Jiná soudružka ředitelka ho přijmula s tím, že „soudruha převychová“, ale po roce ho vyhodila jako politicky nepodrobivého. Získal další místo jako učitel, ale mohl učit pouze na prvním stupni, což mu nevadilo.

S manželkou Annou bydlel u tchýně, protože neměli vlastní byt. V té době byla veliká bytová nouze, ale manželům Černým se narodil druhý syn a byt byl malý. Byty dávaly tam, kde byl nedostatek učitelů. Odstěhovali se tedy z Prahy na venkov do Železných Hor, odkud pochází část jeho rodiny. Tamějšího ředitele popisuje jako „produkt své doby“. Rozhodl se kvůli němu znovu odstěhovat. A to do Horních Počernic v Praze, kde byla dvě volná učitelská místa i s bytem. Jedno z nich dostal. A tak se sem v roce 1978 přestěhoval i se svou rodinou. V Horních Počernicích učil tři roky na Chvalské škole, kde se mu moc líbilo. A poté co přenechal své místo učitelce, která se vrátila po mateřské dovolené, učil ještě v Čakovicích a řadu let na ZŠ Ratibořické v Horních Počernicích.

Právě když učil na Ratibořické, tak se dostal ke starším kronikám počernických škol. Tehdejší ředitelka kroniky z neznámých důvodů vyhodila, přičemž jiná kolegyně pana Černého je vytáhla z popelnice, a nechala si je u sebe, a poté co odešla do důchodu, je přenechala panu Černému, který je opatroval, a i díky němu se nám uchovaly až do dnes. V současné době jsou v archivu Chvalské školy.

Poté se z pozice pedagoga přesunul na pozici ředitele dětského domova v Dolních Počernicích, kde pracoval až do roku 1989.

Sametovou revoluci pan Černý prožíval už v dětském domově, kde dětem dovozovali se akcí zúčastnit, takže děti to prožívaly, a i když se nevědělo, co se stane, tak to vítaly. Po roce

1989 se přemístil na pozici školního inspektora, kde zůstal až do roku 2008. Poté už v penzi měl úvazek jako učitel na pedagogické fakultě a v dětském domově v Klánovicích.

V současnosti společně s bývalými žáky dává dohromady jména zemřelých židovských obyvatel za druhé světové války, aby se mohla doplnit na pomník v Horních Počernicích.